

NASLOUCHÁNÍ

Naslouchání je první krok, ale požaduje otevřené srdce bez předsudků.

Základní otázky

Komu dluží naše místní církev naslouchání?

Jak jsou přijímáni laici, zvláště mladí lidé a ženy?

Jak spolupracujeme se zasvěcenými lidmi?

Jaký prostor má hlas menšin, lidí opovrhovaných a vyloučených?

Dokážeme popsat předsudky a stereotypy, které nám brání v naslouchání?

Jak nasloucháme společenskému a kulturnímu prostředí, ve kterém žijeme?

Rozšířené otázky

Může k nám Bůh promlouvat i skrze druhé lidi, nebo konkrétněji takové, jejichž hlasy ignorujeme?

Jaká je váha slova každého člověka (mladý člověk, žena, muž, laik, zasvěcené osoby, kněz) v našem místním společenství?

Existují mezi námi předsudky ohledně toho, kdo „má právo mluvit“ nebo „komu se má naslouchat“?

Co komplikuje naše naslouchání druhým v našem místním společenství?

Zajímáme se o názory těch, kdo se jakýmkoliv způsobem ocitli na „periferii“ našeho zájmu?

K čemu nás může pohnout obraz Ježíše v evangeliích, zvláště tam, kde se On stává blízkým a pozorným vůči všem „vyloučeným“?

Nasloucháme byt' i kritickým názorům o církvi od lidí, kteří nejsou křesťany nebo z jakéhokoliv důvodu se od církve distancovali?

Jaký prostor je poskytnut v naší místní církvi minoritám, zvláště lidem zažívajícím chudobu, sociální vyloučení?

Umím druhému naslouchat bez předsudků a bez připravování si vlastních obranných strategií/odpovědí?

Jsem otevřený pro jiný názor a zkušenosti a jsem ochotný rozšířit svůj pohled na věc?